EXTENSICA, STUDIUL SIMULTANEITĂŢILOR

FLORENTIN SMARANDACHE, TUDOR PĂROIU

Semnificaţii

Extenica nu este altceva decît mult discutata interdisciplinaritate aplicată în practică care în realitate este studiu al simultaneităţii **entităţilor/univers.** Ea nu analizează doar două sau mai multe contrarii sau "rezolvarea problemelor contradictorii" ea studiază şi încearcă rezolvarea simultaneităţii **entităţilor/univers**. Mai exact ea nu studiază doar contrariile ca elemente bipolare ci relaţia dintre două **entităţi/univers** nu neapărat contrare. Doi oameni, două fapte, două situaţii sau două fenomene (două **entităţi/univers** diferite), dar şi continuitatea sau discontinuitatea acestora şi nu neapărat contrarii. Trebuie revenit asupra categoriei filozofice de contrarie, trebuie să extindem această categorie la întreaga **transformare/spaţiu/timp**. Dacă ţinem cont de formulele domnului Smarandache vom constata că între limitele sale orice **tranasformare/spaţiu/timp** este un raport de <A>/<antiA> unde de data aceasta prin <A> şi <antiA> nu mai definim contrariile ci limitele unei **transformări/spaţiu/timp**. Şi contrariile nu sînt altceva decît limitele transformării contrariei respective, respectiv ca exemplu trecerea de la pozitiv la negativ sau de la bine la rău. Şi trecerea de la o transformarea la alta este o contrarie sau dacă doriţi trecerea de la o contrarie la alta este o transformare a raportului <A>/<antiA> la fel cum se poate considera orice tranasformare în nelimitat. Tot ca exemplu putem defini contrarii şi transformarea noastră de la existenţă la inexistenţă sau de la viaţă la moarte sau trecerea de la o autostradă cu circulaţia pe dreapta la una cu circulaţia pe stînga, etc. În „supa" descoperită în final în Elveţia (care ar fi contrariile şi care <neutA>) ? toate sînt unul şi acelaşi lucru ca şi într-o Gaură Neagră, sînt neconvenţionale. Deocamdată neconvenţionale pentru noi şi cunoaşterea noastră, pentru că nu putem încă să le definim **transformarea/spaţiu/timp** sau contrariile (cum doriţi), dacă reuşim convenţionalizarea lor ele devin convenţii pur şi simplu. Deoarece filozofii nu au înţeles corect legătura dintre **transformare/spaţiu/timp** şi contrarii ei au condiţionat **transformarea/spaţiu/timp** de contrarii. În realitate contrariile sînt însăşi **transformarea/spaţiu/timp** sau mai exact **transformarea/spaţiu/timp** are un caz particular contrariile. Aşadar contrariile sînt cazuri particulare ale **transformării/spaţiu/timp**. Neconvenţionalul merge dincolo de aceste convenţii ale **transformării/spaţiu/timp** şi de cunoaşterea noastră dincolo de „supa" amintită.

Folosirea lui 0* şi ∞* ca şi al lui 0 şi © ne aduce mai aproape de realitate dar nu la Realitatea în Sine, doar ne măreşte limitele faţă de noi în nici un caz faţă de nelimitat.

Şi neutrosofia poate face acest lucru prin extensie. Din acest motiv trebuie să înţelegem fenomenul filozofic adică în ansamblul lui şi nu doar ştiinţific punctual, deoarece implicaţiile nu sînt doar de natura unei ştiinţe ci general valabilă adică filozofic ca simultaneitate a tuturor ştiinţelor. De la fizică cuantică la medicină, biologie, fizică, chimie, tehnologie de orice natură, chiar literatură sau artă, etc. indiferent dacă cineva consideră că rezolvarea sau nu a unei probleme contradictorii nu implică toate ştiinţele, mai mult sau mai puţim. Am să dau exemplul cu autostrăzile cu benzi diferite ce trebuiesc unite. Poate spune cineva că acest lucru nu are implicaţie, socială, artistică, fizică, biologică, tehnologică, chimică sau chiar medicală de ce nu spirituală, etc.? să nu vă grăbiţi, doar pentru faptul că nu înţelegem sau deocamdată nu vedem realitatea ci doar relativul ei nu putem nega lucrurile. Dacă ar schimba doar benzile de circulaţie este o soluţie, o soluţie convenţională sînt însă şi soluţii neconvenţionale şi nu mă refer la posibilitatea modulării maşinilor astfel ca volanul să acţioneze pe dreapta sau pe stînga în raport de necesităţi, eu privesc lucrurile mult mai neconvenţional. Dacă oamenii ar putea să moduleze totul la nivel molecular sau chiar atomic sau ar putea ajunge la teleportare nu ar mai avea nevoie să modueze şoselele şi nici oamenii. Poate că în viitor se poate modela omul şi nu autostrada printr-o simplă schimbare de ochelari sau cine ştie ce. Pentru că noi nu putem folosi realitatea în sine şi aici trebuie să respectăm regula şi să trucăm realitatea noastră pentru a păcăli Realitatea în Sine. Extenica este ca o trecere de la o filozofie teistă la una ateistă sau de la literatură la metematică sau în general de la o ştiinţă la alta. În natură şi în realitate această trecere este perfectă pentru că este neconvenţională şi se face la nivelul **entităţilor/univers** neconvenţionale simultan şi imperceptibil, nu există element neutru în simultaneitatea neconvenţională este ca naşterea sau moartea fiecăruia, noi nu ştim nici cînd ne naştem dar nici cînd murim aceasta este trecerea neconvenţională, o transformare ca trecerea de la copilărie la maturitate nu ştii niciodată cînd se face. În convenţional aşa cum spuneţi şi dumneavoastră este ca în neutrosofie, trebuie să inventăm un <neutA> care ţine locul neconvenţionalului din noi sau din Universul în Sine, (chiar dacă acest <neutA> este doar unul relativ şi probabil) care face trecerea de la o contrarie la alta, în neconvenţional aceste contrarii nu mai există sînt perfect simultane încît noţiunea însăşi de contrarie devine absurdă. Autostrăzile cu siguranţă vor avea un <neutA> este un truc al realităţii noastre. Dacă am fi neconvenţionali maşina şi individul s-ar adapta din mers şi nu şi-ar da seama decît cînd sînt pe cealaltă autostradă sau mai exact nu şi-ar da seama niciodată pentru că neconvenţionalul nu poate reflecta convenţional. În Extenică este obligatorie neutrosofia şi <neutA>, dacă nu există <neutA> trebuie să-l inventăm (aşa cum am inventat cifra 0) ca pe un truc necesar al convenţionalului la fel cum trebuie să facem cu orice **entitate/univers**, aşa cum facem cu autostrăzile sau cum fac

unii cu interdisciplinaritatea unde legăturile neconvenţionale ale simultaneităţii dintre fizică şi chimie (<neutA>) le spunem **chimie/fizică** chiar dacă niciodată nu vom putea defini limita exactă dintre ele. Analog **bio/chimie**, **bio/fizică**, etc. pentru oricare două ştiinţe veţi găsi <neutA> respectiv o ştiinţă de graniţă. Să nu credeţi că între literatură şi matematică nu este o ştiinţă de graniţă, ea există dar nu am denumit-o noi încă. Toate cele prezentate sînt <neutA> convenţional ales pentru neconvenţionalul simultaneităţii **entităţilor/univers** sau mai exact Extenica lor. Din păcate sau poate din fericire dacă nu şi una şi alta simultan (deoarece în lipsa echilibrului respectiv <neutA> am înebuni cu siguranţă datorită instabilităţii şi neputinţei, ca şi datorită lipsei celorlalte elemente oblgatorii ale unei **entităţi/univers**) acest <neutA> există pentru noi special, în realitate este **pozitiv/negativul** simultan al celor două extreme doar că dimensiunile simultaneităţii sale (ale lui <neutA>) sînt din ce în ce mai mici tinzînd către 0. Elementele sale de **formă/existenţă/spirit** sînt foarte puţin perceptibile (reflectabile, convenţionalizabile) pentru noi sau **entităţile/univers** care ne ajută. Acest <neutA> aparţine domeniului numerelor foarte mici iar ca să fie o trecere (transformare) imperceptibilă trebuie ca elementele sale să fie dacă este posibil 0. Adică 0*» 0. La fel trebuie să fie şi în ecuaţiile matematice dacă se poate să fie nu doar în limtele (0*,1) ci dincolo de 0* cît mai apropiat de 0, în lumea numerelor foarte mici dintre 0 şi 0*, în acelaşi timp în care <A> şi <antiA> să aparţină mulţimii (∞*,©) adaptate cu un $\lambda(1)$ sau cu ∞* în raport de posibilităţile (trucurile) convenţiilor noastre.

Mai întîi să introducem cititorul în lumea noilor convenţii mai puţin convenţionale decît toate cele anterioare, (niciodată însă neconvenţionale în totalitate, neconvenţionale doar faţă de cunoaşterea noastră convenţională) astfel vom introduce o serie de noi semnificaţii (0, 0*, ∞*, ©) chiar dacă poate simbolurile rămîn aceleaşi. Oamenii fac greşeala să încurce lucrurile, ei tind mereu să încurce realitatea lor (**iluzia/realitate**) cu Realitatea în Sine care nu le aparţine fiind reflectată de spiritul lor doar prin intermediari (simţuri, logică, instinct, etc.) niciodată direct. Din acest motive eu am introdus elemente ajutătoare (trucuri, 0, 0*, ∞*, ©) convenţionale ca să mă apropii de realitate.

Dacă discutăm filozofic, în Universul în Sine nu există cifra 1, există doar 0 şi cuantificările sau decuantificările acestuia. Cifra 0 în Universul în Sine ar trebui să fie inexistenţa dar ca pardox inexistenţa şi existenţa sînt simultane pentru Universul în Sine în toate formele lui convenţinale sau neconvenţionale. Doar noi **entităţile/univers** ni se pare că intuim existenţa şi inexistenţa separat şi le convenţionalizăm, separarea lor nu există ca realitate cum nu există nici cifra 0 sau1. Cifra 1 (este relativă) nu există nici în convenţional, doar multiplii sau submultiplii ei şi diviziunile (aceste cifre sînt limite neconvenţionale adică la nelimită) acesteia sau diverse cuantificări ale acesteia. 0 şi 1 sînt limitele Universului în Sine adică nelimitatul lui perfectul existenţei şi perfectul inexistenţei, paradoxal însă ele sînt simultane şi la limita lor dispar ca noţiuni convenţionale. Din acest motiv singurele limite pentru noi sînt cele convenţionale

respectiv 0* şi ∞* (pe care le introduc eu) care în realitate nu sînt decît constante (infinit de mari sau de mici) limitate ale oricărei simultaneităţi **transformare/spaţiu/timp**. În acest caz orice **transformare/spaţiu/timp,** pentru noi, este convenţională, deci relativă, finită şi constantă raportată la Universul în Sine. Mai mult dincolo de 0* şi ∞* există limitele 0 şi © unde (0*,∞*) ∈(0,©). Asta înseamnă simultaneitatea celor două domenii de definiţie în nici un caz identitatea lor. Cum orice **transformarae/spaţiu/timp** are un domeniu de definiţie (0*, ∞*) acest lucru implică simultaneitatea oricărei **transformări/spaţiu/timp** convenţionale cu cea neconvenţională, dar şi cu cele intermediare (0n*, ∞n*). Acestă explicaţie ne arată că orice univers, orice **entitate/univers** şi ca entitate şi ca univers sînt simultane cu alte **entităţi/univers** (legea simultaneităţii). Atîta timp cît există un ∞* care respectă relaţia 0*∞*=c există şi un 0 care împreună cu nelimitatul (un 0 nelimitat de mic, deoarece şi 0* este ∞* de mic ca să respecte relaţia 0*∞*=c) respectă relaţia 0©=c diferenţa este că în timp ce în convenţional c poate lua valori în intervalul (0,1) dacă 0* şi ∞* sînt simetrice (respective 0*=1/∞*), în cazul 0©=c nu există valori în afara intervalului (0,1) pentru c, singura lui valoare este 1, este unică la fel ca şi 0 sau ©.

Trebuie ţinut cont permanent că între 0* şi 1, ca şi între 1 şi ∞* sînt ∞* subdiviziuni convenţionale iar în cazul nelimitatului, nelimitate subdiviziuni ca în realitate. De asemenea între 0* şi 0 sînt nelimitate subdiviziuni ca şi între ∞* şi ©. Acest lucru se datorează însă nu infinitului nostru convenţional (∞*) sau lui 0* ci nelimitatului ©. Se pot lua nelimitate perechi de 0*şi ∞* respectiv (0_1*, ∞_1*), (0_2*, ∞_2*), (0_3*, ∞_3*).... (0,©), etc. şi fiecare are ∞* variante la stînga şi la dreapta lui 1 în raport de domeniul de definiţie al lui ∞* (N, R, Q, C, etc.) şi domeniile nou definite iau aceste valori. Adică între 0* şi 1 sînt numere raţionale, complexe, etc. şi între 1 şi ∞*sînt tot valori pe aceleaşi domenii de definiţie dar şi între 0_1* şi 1, sau 1 şi ∞_1*, sau între 0*şi 0_1*sau ∞_1* şi ∞* ş.a.m.d. pînă la 0 şi ©. Limita acestui şir este nelimitatul lor iar ca produs este 1, toate sînt simetrice faţă de 1. . Singura lor diferenţă este gradul de multiplicare sau demultiplicare care se reduce la adunare şi înmulţire cu şi faţă de 1 şi 0. Astfel orice număr dincolo de ∞* este un număr cuantificat prin adunare sau scădere de 1, respectiv ∞_1*=∞*+ λ(1) (indiferent de modelul funcţiei acestuia) unde λ reprezintă cuantificarea lui 1 prin adunare sau scădere de orice natură. Să nu uităm că înmulţirea sau orice operaţie este cuantificare prin adunare sau scădere de 1 şi subdiviziunile acestuia. Calculatorul şi sistemul binar al acestuia este exemplu edificator care rezolvă orice ecuaţie (fenomen, materie sau energie, etc.) prin multiplicare sau demultiplicare a lui 1 şi 0. Dacă sîntem în lumea numerelor naturale atunci ∞_1*=∞*+1, ş.a.m.d. automat se poate calcula simetricul lui ∞_1* sau valorile intermediare exterioare acestuia faţă de 0*. În acest fel constatăm că orice mulţime de valori ale produsului lor din domeniul (0_1*, ∞_1*) este valabilă şi pentru domeniul (0_1*, ∞_1*) dar şi pentru domeniile (0_1*, 0*) sau (∞*,∞_1*), diferenţa dintre ele este ordinul de cuantificare, între ∞_1* şi ∞* dat de λ(1). Unde λ poate lua toate valorile lui ∞*. Putem spune astfel că orice valoare a lui ∞_1* este

o valoare a lui λ cuantificată cu ∞*. Caz particular ∞_1*=∞*+R (mulţimea numerelor reale), pentru orice număr r există un 0_1*(R). Pentru orice număr al lui R, 0_1* are un corespondent ∞_1* prin cuantuificarea cu ∞*şi evident simetric al lui 0_1*(R).

Ţinînd cont de ceea ce am adus în prim plan pînă acum nu putem nega realitatea realţiei 0*∞*=c dar nici pe cea a lui 0 unde 0©=1 cu atît mai mult că nu putem nega existenţa nelimitatului cum nu putem nega existenţa unui 0 ca nelimitat de mic. 0 şi © fiind limitele nelimitate ale lui 0* şi ∞*. Să nu uităm un aspect important, să nu facem greşeala să credem că realţiile 0=c/©, sau 0=1/© sînt relaţii neconvenţionale ele rămîn convenţionale sau mai exact neconvenţionale pentru cunoaşterea actuală dar nu neconvenţionale adică nelimitate. În nelimitat aceste convenţii devin absurde deoarece relaţia 0©=1 dispare ca noţiuni sau sensuri iar la nelimitat 0 şi 1 devin absurde. Să nu uităm de asemenea că orice relaţie, funcţie, formulă, etc. matematică sau de altă natură este o cuantificare sau decuantificare a lui 1 şi 0 ca dovadă că orice operaţie este prelucrată de un calculator oricît de sofisticată ar fi iar calculatorul nu ştie decît 0 şi 1. Ba mai mult o să constatăm că şi sentimente sau energii sînt cuantificări de 0 şi 1 şi că acestă cunoaştere este energie care produce legături sau desface lgături ceea ce este echivalent lui 0 şi 1. Fenomenul este la fel şi în creierul oricărei fiinţe raţionale sau mai puţin raţionale, doar că are alte energii şi alte sisteme de numeraţie, de legături. În convenţional 0* sau ∞* sînt de fapt o cuantificare sau decuantificare de 1, în timp ce în neconvenţional cuantificarea este pentru 0 ceea ce ne spune că universul neconvenţional este doar o multiplicare de 0 adică cuantificare de secveţe neconvenţionale 0 în nelimitat. Diferenţa între om sau orice alte **entităţi/univers** şi Universul în Sine este datorată energiei care produce procesarea datelor adică a vitezei în **spaţiu/timp** în care se produce procesarea şi modul procesării respectiv **transformarea/spţiu/timp** care produce acestă procesare. În spatele lor este doar energie în forme şi legături diferite. După toată acestă teorie cred că putem spune că în lume numerelor foarte mici sau foarte mari putem lua un ∞* (oricît de mare, dar niciodată nu va fi nelimitat) astfel încît dincolo de mulţime numerelor (0*,∞*) să putem calcula un ∞_1* =∞*+ λ(1), astfel încît să putem calcula un 0_1*=1/(∞*+ λ(1)) respectîndu-se relaţia 0_1*∞_1*=1. Este o evidenţă că Universul în Sine ca şi 0 sau nelimitatul sînt unice chiar dacă nu vom cunoaşte niciodată limitele lui în ambele sensuri.Vrem nu vrem **entităţile/univers** sîntem şi noi şi toate sînt valori intermediare ale domeniului (0, ©) unde produsul lor este 1. 0 şi © sînt tot constante dar paradoxal constante nelimitate (în timp ce ∞* este un infinit limitat şi constantă, © este o constantă nelimitată) ceea ce în convenţional nu se poate convenţionaliza, în plus acestea (0 şi ©) nu mai pot fi cuantificate dincolo de ele deşi avem tendinţa să credem acest lucru. Acestă relaţie lim 0*∞* =1 cînd 0* »o şi ∞*»© este o axiomă care nu trebuie să necesite demonstraţie şi nici nu are demonstraţie. Trebuie să ţiem cont doar că acestă limită devine 0©=1 sau 0=1/© relaţie valabilă în convenţional. O să spună unii că nu este obligatoriu 1 ci poate fi orice valoare c. Fals pentru că dacă în loc de 1 punem o altă valore 0,1 spre exemplu acest lucru se traduce prin mărirea

nelimitatului (reducere la absurd) ©, adică relaţia ar fi 0=1/10© ceea ce presupune mărirea nelimitatului, (0 ar trebui să devină şi mai mic) în acest punct relaţia este absurdă pentru că nici 0 şi nici © nu mai sînt cuantificabile. Această relaţie este un adevăr recunoscut dar nedemonstrabil şi este relaţia generalizată între limitele oricărei **entităţi/univers** adică **transformare/spaţiu/timp** şi **formă/existenţă/spirit**. Un caz particular sîntem şi noi oamenii pentru om 0* este naşterea lui în timp ce ∞* al lui este moartea lui şi asemănător pentru fiecare parametru al său. Produsul lor este c ∈(0,1) pentru perioda existenţei sale (perioada convenţională) şi 1 pentru limita existenţei sale cînd el devine **entitate/univers** constantă, finită şi invariabilă în nelimitat. În acel moment toate variabilele lui devin constante mai mari sau mai mici dar invariabile definitiv. Omul devine atunci o unitate (**entitate/univers**) trecută. Pentru orice **entitate/univers** produsul 0*∞*=c în timpul existenţei dar la limita existenţei sale devine 1. Aşa cum am arătat în timpul existenţei valorile pot depăşi domeniul (0,1) pentru valori nesimetrice, în afara limitelor 0* şi ∞* şi nu în interiorul lor.

La fel ar fi şi cu Universul în Sine dacă ar apare şi dispare dar el nu are această posibilitate convenţională el este neconvenţional şi 0 şi 1 sînt simultane, noi doar convenţional avem produsul limitelor sale 1, la limita lui toate elementele sale devin constante şi invariabile şi nu ar mai putea reveni la o nouă **entitate/univers** fiind nelimitat. (ar însemna să devină limitat) Relaţia 0©=1 nu ar mai fi valabilă şi s-ar transforma în 0*∞*=c ceea ce ar contrazice realitatea deoarece dincolo de 0 şi © nu mai există, în realitate 0 şi © nu există pentru noi sau orice **entitate/univers** sînt doar o extrapolare, ele sînt ceva ce noi nu vom putea defini niciodată. 0 şi © reprezintă unicitatea, perfecţiunea universului în sine, nelimitatul lui, iar produsul lor **existenţa/inexistenţa** sa. 0 este o constantă nelimitat de mică, invarabilă, © este constantă nelimitat de mare invariabilă. Şi 0* şi ∞*sînt constante nelimitat de mici sau de mari pentru noi convenţiile cît existăm dar după finalul existenţei noastre adică în neconvenţional ele devin clar finite. Cît existăm datorită variabilităţii noastre ni se pare că ele sînt variabile, în realitate noi nu le cunoaştem doar cei care ne urmeză constată invariablitatea lor după moartea noastră.

Legea acumulării şi divizării sau legea A*+D*

Plecînd de la definiţie Extenica {=rezolvarea problemelor contradictorii in orice domenii (rezolvarea problemelor inconsistente (contradictorii)} să ne oprim la soluţiile contradictorii din matematică. Toate cazurile de nedeterminare din matematică au corespondenţe în orice ştiinţă sau neştiinţă ca şi teoria lui 0* şi ∞*. Grăbirea convenţională (accelerarea convenţională) se produce nu doar în matematică, fizică, chimie sau alte ştiinţe ci şi în neştiinţe ca şi în natura cosmică. Exemplu formarea Big-Bang nu este altceva decît acumulări succesive de planete sau alte sisteme solare sau de altă natură. Apoi acest Big-bang de la acumulare a trecvut la divizare (expansiune) a

materiei/energie neconvenţionale şi nu doar în forma neconvenţională ci şi în formă convenţională. De fapt Big-bangul era deja o **materie/energie** convenţională dar nu pentru capacitatea nostră de cunoaştere actuală. Această **materie/energie** deja convenţională a accelerat procesul convenţional formînd energii convenţionale (multiplicări ale acumulărilor succesive cum sînt înmulţirea şi împărţirea faţă de adunare sau altele) depăşind limitele gravitaţiei neconvenţionale şi creează planete, vegetaţie, apă, viaţă, etc. într-un ritm mult mai mare decît acumularea gravitaţională. La fel şi omul cu energiile sale convenţionale accelerează fenomenele în mod convenţional specific **entităţii/univers** om şi elementelor sale **formă/existenţă/spirit** ca şi elementelor acestora în raport de capacităţile lui convenţionale sau de necesităţile lui convenţionale. Reamintesc că orice număr este repezentat de cifra unu şi multiplii şi submultiplii acesteia în convenţional şi de cifra 0 în neconvenţional şi că orice valoare a unei funcţii indiferent de domeniul de definiţie este un multiplu sau submultiplu al lui 1. Calculatorul este unul din cele mai sigure argumente deocamdată, el lucrînd doar cu 0 şi 1 în timp ce Universul în Sine doar cu 0 plecînd de la relaţia 0©=1, adică 1 este un multiplu nelimitat al lui 0 în neconvenţional. Relaţie valabilă şi în convenţional dacă folosim relaţia 0*∞*=1. Şi acest 1 este multiplu infinit de 0*, mai mult trebuie să ţinem cont că orice număr în orice sistem de numeraţie foloseşte aceleaşi simboluri (respectiv cifre) şi ca atare mutiplii şi submultiplii ai lui 1. Pînă şi cele 10 cifre de la 1 la 10 sînt multiplii sau submultiplii ai lui 1 iar în matematica convenţională nu există alte cifre. Am definit în acest fel o nouă lege T*, legea acumulării şi divizării Universului în Sine, adică legea A*+D* care se defineşte astfel:

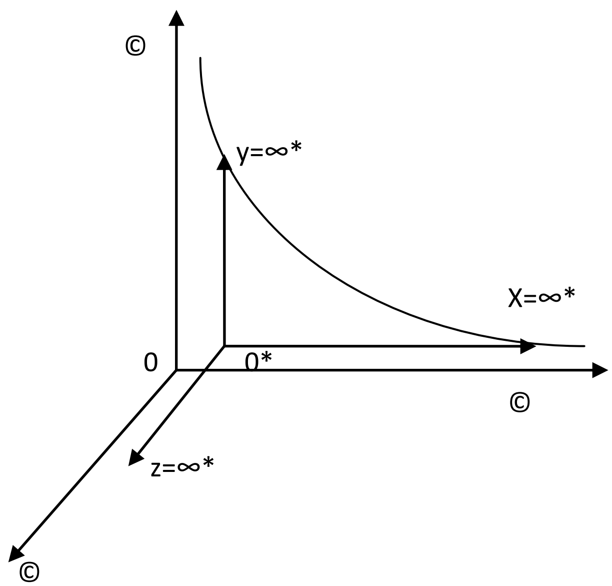
- orice **entitate/univers** este acumlare sau divizare a lui 1 în convenţional sau de 0 dacă vorbim de neconvenţional.

Această lege are şi formularea matematică prin relaţia 0© =1, relaţie care se traduce prin faptul că un număr nelimitat de 0 (este vorba de un 0 neconvenţional, nelimitat de mic, secvenţa neconvenţională 0) de **entităţi/univers, entităţi/univers** 0 nelimitat de mici dau o unitate (o **entitate/univers** unitate 1). }n particular rela’ia devine convenţională şi se scrie 0*∞*= 1, care ne spune acelaşi lucru dar foloseşte valori convenţionale.

Cazuri particulare din matematică şi neconvenţionalul lor

Să analizăm cîteva cazuri de nedeterminare din matematică, ∞-∞= nedeterminat, ∞/∞= nedeterminat, sau 0/0 = nedeterminat, 0∞= nedeterminat, 0^0= nedeterminat, ∞^0= nedeterminat şi 1^n (n=∞). Trebuie să aducem în discuţie la aceste cazuri toate cazurile asimptotice ale funcţiilor care sînt de aceiaşi natură cu aceste cazuri nedeterminate. Dacă vom considera infinitul asimptotic (şi nu ∞, nelimitatul) un ∞* atunci vom şti toate

valorile funcţiei inclusiv pentru ∞*. Desigur că există şi valori dincolo de ∞* dar acestea ori nu ne interesează ori devin imposibil de determinat, ori dacă este nevoie extrapolăm valoarea lui ∞* cu un λ(1. Cazul parabolelor este evident în acest sens dar nu trebuie să ne oprim doar la parabolele matematice sau fizice sau chimice relaţia cu 0* şi ∞* este valabilă oricărei parabole literare, sensibile, logice sau ilogice, ştiinţifice sau neştiinţifice. Ca principiu general ar trebui modificat sistemul de cordonate în raport de 0, 0*, ∞* şi ©, astfel graficele ar putea fi în felul următor,

Unde 0*∞*=1, iar 0© =1.

- ∞-∞= nedeterminat, este o variantă neclară pentru că noi sîntem limitaţi şi din acest motiv ∞ nu este nelimitat ci limitat, chiar dacă noi în intuiţia noastră intuim nelimitatul lui. De aceea revenim la semnificaţiile introduse de mine respectiv 0, 0*,∞*, ©, care definesc mult mai exact realitatea (chiar dacă nu Realitatea în Sine) şi totodată extindem infinitul nostru limitat la nelimitat. În acest caz dacă înlocuim ∞ cu ∞* rezultă relaţia ∞_1*-∞*= 0* unde eroarea este dată de mărimea lui ∞* şi numai dacă cele două valori ∞_1* şi ∞* sînt diferite, evident ∞_1*-∞*=0*, unde toate cele trei valori sînt numere concrete convenţionale iar relaţia este o realitate a noastră o realitate convenţională. Fiind în convenţional putem alege orice valoare pentru ∞_1*şi∞* iar diferenţa lor verifică relaţia prezentată. Dacă ∞_1*şi∞* tind către © este evident că diferenţa lor tinde către 0 neconvenţional, nelimitat de mic şi nici în acest caz nu putem verifica nedeterminarea lui.

- ∞/∞, aşa cum am arătat mai sus trebuie să facem diferenţierea între posibilităţile noastre convenţionale şi neconvenţional prin introducerea noilor convenţii. În acest caz relaţia poate fi scrisă $\infty_1*/\infty*=1+a$,unde a $\in(0,1)$ dacă $\infty_1*>\infty*$sau $\infty_1*/\infty*=1-a$ unde a $\in(0,1)$ dacă $\infty_1*<\infty*$. În cazul în care ∞_1*şi $\infty*$»© relaţia devine ©/©=1 dar totodată devine şi imposibilă deoarece convenţional dispare totul ca sens, chiar şi sensurile.
- 0/0, este analog lui ∞/∞ doar că reaţia devine $0_1*/0*=1+a$ unde a $\in(0,1)$ dacă $0_1*>0*$ sau $0_1*/0*=1-a$ dacă $0_1*< 0*$. În realitate oamenii nu caută neapărat aceste valori convenţionale ei caută nelimitatul pe care oricum nu îl vor găsi şi chiar dacă prin absurd l-ar găsi acesta este dispărut în acelaşi moment.
- 0^0, se transformă în 0^{*0*}=a iar în acest caz devine o valoare determinată.
- ∞^0, devine ∞^{*0*}=a, de asemenea valori determinate şi nu nedeterminate pe toată perioada existenţei.
- 1^n, unde n=©. Caz nedeterminat oare de ce? Dacă n= $\infty*$ atunci valoarea 1^n= 1 pentru orice n. Dacă mergem la limita lui 1^n către nelimitat doar la limită aceasta nu este 1 dar acolo nu mai este nimic sau este totul simultan pînă la desfiinţarea convenţiilor de orice natură inclusiv 1 şi ©.
- 0∞, în realitate relaţia convenţională 0∞=nedeterminat nu este valabilă, sau este doar convenţional valabilă dacă dorim să impunem acest lucru, deoarece raprtul lor nu este o variabilă ci o constantă. În realitate 0∞=c unde c are valori în orice sistem de numeraţie şi respectă relaţia c/∞ =0. Este greu să cred că nedeterminat/∞=0 mai ales dacă nedeterminatul este ∞ sau 0 sau nelimitat, sau orice valoare între ∞ şi ©, adică dincolo de infinit în nelimitat. Îl vom analiza un pic mai special plecînd de la relaţia $0*\infty*= 1$, care este o relaţie perfect valabilă atîta timp cît $0* \neq 0$ şi $\infty*\neq \infty \neq$ © iar 0* şi $\infty*$ sînt simetrice faţă de 1, în aceste condiţii există o funcţie f(x,y) = 1, unde x=0*, iar y=$\infty*$ care să verifice relaţia. Evident în aceste condiţii $\infty*$/© = 0, dar şi c/©=0, unde © = nelimitat. În acest fel definim un 0* şi $\infty*$ care pot fi cuantificate cu orice $\lambda \neq 0$ şi $\lambda\neq$ ©, care poate aparţine, sau nu, intervalului (0*, $\infty*$). Relaţia $0*\infty*= 1$ este un caz particular al relaţiei $0*\infty*= c$ pentru că în matematică $0*\infty*=c$ sau $0*\infty*$= nedeterminat dar acest nedeterminat este nedeterminat ca valori ale lui c şi nu că c ar fi mai puţin constantă.Ţinem cont în acest sens şi de relaţia $0*=c/\infty*$, adică $0*\infty* = c$, întrucît $\infty*\neq 0$, relaţie recunoscută de matematica noastră convenţională. Este de asemenea evident că $0*\in(0,1)$. În acest fel printr-un coeficient λ putem merge în lumea numerelor foarte mici, sau foarte mari. În orice structură, formulă, **entitate/univers**, convenţie, trebuie introdus un coeficient care face parte din universul numerelor foarte mici sau foarte mari care să corecteze relaţia convenţională şi care să reprezinte relativul oricărei relaţii, legi, etc. Trebuie să plecăm de la faptul că orice număr convenţional este fomat din cifra unu prin multiplicare sau demultiplicare adică prin adunare şi scădere şi nimic altceva. Singura diferenţă este că această multiplicare (adunare şi scădere) se poate grăbi

(convenţional) prin artificii de înmulţire şi împărţire sau alte operaţii şi funcţii, dar toate absolut toate pleacă de la ceea ce v-am prezentat. În neconvenţional toate cifrele şi relaţiile îndiferent de ştiinţă pleacă de la cifra 0. Adică cifra 1 este o sumă nelimitată de cifre 0 (0©=1 este adevărată) sau în convenţional este o multiplicare a lui 0* cu ∞*, respectiv 0*∞*= 1. Orice sistem de numeraţie pleacă de la acest număr şi putem scrie fără dubii că mulţimea numerelor naturale N este de fapt N= 1+N* sau N=1+ ∞* unde ∞*∈N* (N* =N-1). În acest fel se poate scrie că orice sistem de numeraţie dincolo de ∞* pleacă de la ∞* la care se adaugă un număr nelimitat de alte diviziuni evident dintr-un sistem de numeraţie sau altul. 0* şi ∞* teoretic nu mai sînt nedeterminate dacă le-am considerat diferite de 0 sau de ∞, ele au o valoare bine determinată dar nu le ştim valoarea şi pot lua o mulţime de valori ceea ce în convenţional este mai greu. Să presupunem că 0*= 1/a unde a ≠ (0,1), în acest caz există un număr ∞*=a astfel ca 0*∞*= 1. Dacă luăm un şir de valori ale lui 0* şi ∞*, respectiv 0n* şi ∞n*, obţinem un şir de limite (0n*,∞n*) cu relaţia dintre ele 0n*= 1/(∞*+n) şi ∞n*=∞*+n (n poate fi natural, real, raţional, etc.) asta implică faptul că pentru orice 0n*există un ∞*+n ca relaţia să rămînă valabilă. Asta presupune că pentru intervalul 0n* şi ∞n*există limitele 0,1 al produsul lor, limite între care putem lua orice valoare pentru 0n* şi ∞n*.Trebuie să remarcăm faptul că atît 0n* cît şi ∞n* nu sînt valori variabile ci constante chiar dacă ele sînt infinite către mărime nelimitată sau către un 0 nelimitat de mic. Aceste valori sînt limitele finite ale unei **entităţi/univers** (om, calculator, telescop, planetă, etc.) Filozofic vorbind produsul existenţial de la naşterea unei **entităţi/univers** (0*) pe toate direcţiile cu limita infinitului său (∞*) este 1 în realitatea convenţională dar şi la limita lor neconvenţională în condiţiile enunţate mai sus. Doar pentru Universul în Sine valoarea produsului 0©=1 în orice condiţii, în timp ce pentru orice valoare mai mică de © produsul este între (0,1) indiferent cît de mari sau de mici sînt valorile 0 şi ©. În Universul în Sine produsul 0*∞*= 1 este cuprins între (0 ,1). De aici pînă la matematica neconvenţională mai avem un pas, vorbind de neconvenţionalul cunoaşterii noastre şi nu de neconvenţionalul în sine. Putem scrie realaţia 0*∞*= c unde c ≠ (0,1) doar dacă în realitate putem presupune un ∞* nesimetric faţă de 1, în acest caz valoarea produsului este mai mare sau mai mică decît 0 sau 1. Dacă ∞n*≠∞* acesta poate fi ∞n*=∞*+a sau ∞*=∞n* -a, pentru orice a ∈C. În acest caz 0*∞*=1 devine 0*(∞n*-a) = 1, adică 0*∞n*=1+a0*.(toate operaţiile sînt valabile pentru că toate numerele sînt diferite de 0). După această explicaţie putem spune că între simetricele 0* şi ∞*produsul lor este între 0 şi 1. Adică c ∈(0,1) pentru 0* ∈(0,1) în timp ce dacă 0n*=0*+a, atunci din relaţia 0n*∞*= c rezultă a=(c-1)/ ∞* mai mic decît 1. Între 0 şi 1 sînt nelimitate subdiviziuni dar şi în afara lor întrucît nu putem lucra cu nelimitatul ne vom opri întotdeauna la un limitat 0*şi ∞* care sînt valori cuantificabile care se pot extinde dincolo de numerele mari sau mici actuale. Relaţiile rămîn valabile ca extrapolare şi în neconvenţional dar este doar o ipoteză niciodată verficabilă pentru că nelimiattul nu ne aparţine. Pardoxal însă în nelimitat existenţa şi inexistenţa nu pot fi depăşite iar ele reprezintă 0 şi 1 neconvenţional, nelimitate, adică dincolo de orice 0*şi

∞* există un singur Univers în Sine. Relaţia 0© nu este niciodată 0 şi nici valori între 0 şi 1 pînă la limita nelimitatului © şi al lui 0, care de fapt ca un paradox nu există (devin absurde ca noţiuni convenţionale). La valori nesimetrice intermediare limitelor lor (deoarece produsul lor nu permite existenţa nesimetrică a unuia dintre ele în afara lor) produsul lor nu poate fi decît 1 pentru orice valoare conform demonstraţiei anterioare. Dovada este însăşi existenţa **entităţilor/univers** şi nelimitatul lor ca număr, formă etc. cu probabilitate de apariţie 1/ © şi posibilă doar datorită relaţiei 0©=1. Este însă inutil să vorbim convenţional de neconvenţional motiv pentru care ne oprim la relaţia 0*∞*= 1 şi la convenţiile noastre. Preluînd aceste lucruri filozofic vom constata că orice realitate convenţională respectă acestă regulă şi să urmărim sentimentele care deşi au valori de la 0* la ∞* ele sînt un singur sentiment sau orice univers este o singură entitate simultan. Sentimentele, existenţa, forma, etc. sînt acest nedeterminat c cu valori între 0*şi ∞* dar în acelaşi timp nu depăşesc valoarea 1 în condiţii de simetrie ci doar anomalia lor face valori dincolo de 0 şi 1. Noi sîntem valorile nedetermnate ale Universului în Sine la fel cum pentru noi sentimentele noastre sînt aceste valori nedeterminate. Toate aceste valorii convenţionale sînt constante şi limitate (bine determinate ca **transformare/spaţiu/timp** şi **formă/existenţă/spirit** faţă de Universul în Sine) chiar dacă noi nu sesizăm acest lucru. 0©=nedeterminat mi se pare improprie pentru că în Universul în Sine nimic nu este nedeterminat faţă de Universul în Sine **entităţile/univers** sînt nedeterminate pentru noi sau alte **entităţiunivers** dar nu pentru Universul în Sine. Este greu de acceptat şi pentru că este mai greu de acceptat relaţia nedeterminat/ ©=o mai ales cînd nu ştii valoarea nedeterminatului care poate fi însăşi © şi în acest caz cu siguranţă nu mai respectă relaţia convenţională. Dacă însă nedeterminatul este o valoare constantă inclusiv ∞* atunci relaţia devine logică în convenţional. Chiar şi în cazul c/∞*=0* pentru că este o convenţie iar relaţia este logică în convenţional. Unii poate vor pune la îndoială logica ei dar atît timp cît 0* şi ∞*sînt valori simetrice relaţia este valabilă indiferent cît de mari sau de mici sînt aceste valori. A nu se confunda valoarea c cu viteza luminii. Aceste valori aparent sînt variabile dar variabilul lor este de fapt datorat nouă care sîntem variabili şi nu acestor valori constante ca şi în cazul mişcării cînd ne mişcăm noi avem senzaţia că se mişcă obiectele care stau pe loc, (în relativitatea absolută chiar nu se ştie cine stă şi cine se mişcă) noi şi convenţiile noastre sîntem relativi şi nu Universul în Sine neconvenţional şi nelimitat şi invariabil, adică perfect. Noi sîntem imperfecţiunea perfecţiunii fără de care nici perfecţiunea nu ar exista dar nici invers. În concluzie raportul c/©=0 nu este real pentru noi ci corect este 1/©=0, dar nici ∞*/©=0 sau c/∞*=0 nu sînt corecte, ele ne arată totodată un singur lucru că produsul 0*∞*sau 0© nu este nedeterminat ci o valoare constantă nedeterminată adică 0*∞*=c sau 0©=1. Această constantă reprzintă **entităţile/univers** din Universul în Sine şi valori între 0 şi 1 sau raportate într-un fel sau altul la 0 şi 1 cu probabilitatea logică de 1/∞*=0*≠ 0 sau 1/©=0.

Lumea realităţii noastre convenţionale (iluzierealitate) este aceasta, adică cea cuprinsă între 0* şi ∞*, aceasta este de fapt realitatea cunoaşterii noastre şi a existenţei noastre spirituale indiferent ce credem sau ce spunem noi sau alte **entităţi/univers**. Din întîmplare acestă realitate este simultană cu o Realiatate în Sine dar şi cu o realitate în care există 0 ca şi nelimitatul, adică şi ceea ce există dincolo de 0* şi ∞* şi ambele suprapuse (simultane) cu o lume nelimitată în care toate convenţiile noastre sau ale oricărei **entităţi/univers** chiar dacă există nu mai pot fi reflectate convenţional de nici o **entitate/univers** deorece 0 şi © devin unul şi acelaşi lucru simultan asemănător cifrei 0 care este şi pozitivă şi negativă în acelaşi timp în care nu este nici pozitivă nici negativă, nemaiputînd face o astfel de interprtare. Aceste relaţii interpretate filozofic ne spun ceea ce ne spune şi realitatea, că dincolo de limitele noastre adică între 0* şi 0 sau între ∞* şi nelimitat sînt alte limite 0n* şi ∞n*cu nelimitate subdviziuni şi variante şi **entităţi/univers** dar diferite în acelaşi **timp/spaţiu** (cuantificate în plus sau minus, **pozitiv/negativ**) şi tot aşa merg în nelimitat indiferent cît de mare sau de mic este infinitul nostru convenţional.(∞*)

O funcţie **entitate/univers**

Să ne imaginăm o funcţie pentru orice **entitate/univers**, este clar că nu putem să producem o funcţie care să înlocuie perfect o **entitatea/univers** şi că trebuie să ne folosim de trucurile convenţionale ca în cinematografie (cele 24 de imagini) sau în matematică multiplicarea rapidă sau demultiplicarea rapidă (respectiv înmulţirea şi împărţirea sau alte funcţii), în pictură perspectiva, în literatură imaginile fowlkneriene dar care sînt o mulţime şi în fizică, chimie, etc. În cinematografie ştim că mişcarea să redă prin succesiunea rapidă a 24 sau mai multe imagini, în pictură perspectiva este dată prin linii carea pleacă dintr-un punct iar paralelismul prin linii care se intersectează dincolo de peisaj, în matematică orice operaţie în afară de adunare este un truc, o cuantificare rapidă cum spun eu în încercarea de a scurta timpul sau spaţiul sau transformarea, în fizcă se fac modele mecanice, electrice sau de altă natură pentru studiul fenomenelor în timp şi spaţiu chiar dacă ştim că nu sînt realitatea în sine. Şi în cazul nostru trebuie să găsim un truc filozofic (un model de funcţie) dar să şi ţinem cont că singura legătură dintre transformările a două **entităţi/univers** este cuantificarea sau decuantificarea adică în convenţional adunarea sau scăderea în variantele lor convenţionale diverse. În acest fel orice relaţie matematică sau fizică sau de altă natură nu trece una la alta decît prin cuantificae sau decuantificare. Dar să trecem la funcţia noastră unde cea mai complexă legătură şi care doar aparent redă simutaneitatea (ca şi adunarea şi scăderea care aparent dau simultaneitate) este funcţia funcţiei adică F[fn(x)] unde n»© iar x »©.Plecînd de la această variantă să ne imagină o **entitate/univers** ca o combinaţie de două funcţii E[fn(x,y,z)]U[fn(α,β,γ)] unde U este universul iar E este entitatea iar x=forma, y=existenţa, z=spiritul, α=transformare, β=spaţiu, γ=timp . La

rîndul lor fiecare din aceste variabile sînt funcţii compuse de alte variabile respectiv x=f (a_1, b_1, c_1, .. etc.) unde a,b,c, .. etc.= parametrii formei, y= f (a_2, b_2, c_2, .. etc.) unde a_2, b_2, c_2, .. etc.= parametrii existenţei (gol, plin) iar y= f (a_3, b_3, c_3, .. etc.) unde a_3, b_3, c_3, .. etc.= parametrii spiritului (memorie, gîndire, intuiţie, instinct, etc.). Toate acste funcţii şi parametrii merg în nelimitat în funcţie de alţi parametrii şi alte funcţii dar noi fiind în convenţional ne putem opri la o convenţie acceptată la care vom adăuga o funcţie de corecţie f (λ) iar λ= λ(1) care să reprezinte corecţia şi evident aprţinînd lumii numerelor foarte mici, adică relativul **entităţii/univers** datorat parametrilor necunoscuţi interiori sau exteriori şi acestă funcţie nu trebuie să lipsească de la nici o **entitate/univers**. Acestă funcţie rămîne o convenţie, limitată şi relativă pe care în raport de convenţiiile noastre o putem neglija sau nu. Plecînd de aici şi încadrînd orice **entitate/univers** în limitele ei de existenţă adică 0* şi ∞* pentru orice parametru, ţinînd cont că valorile simetrice în intervalul 0* şi ∞* pot fi stabilite avem o imagine truc a unei **entităţi/univers**. Această funcţie adaptată pentru fiecare **entitate/univers** în parte o putem utiliza pentru rezovarea contradicţiilor ei sau cel puţin pentru depistarea punctelor sensibile în raport de fiecare parametru **pozitiv/negativ**. Lumea acestor parmetri este cea prezentată în schema neconvenţională a parametrilor unei **entităţi/univers**. Cu o astfel de funcţie putem determina elementele ei neutre în raport de **spaţiu/timp** sau de elementele lor de comparaţie limitate în raport de relativul acestei funcţii f (λ). Realitatea ne spune de la început că această funcţie trebuie să fie o simultaneitate **finit/infinită** de funcţii limtate şi relative în timp ce funcţia f (λ) deşi limitată la lumea numerelor foarte mici ea este nelimiată ca diviziuni.

Lumea reală în raport de <A> şi <antiA>.

Realitatea noastră dar şi realitatea în sine sînt o simultaneitate de <A> şi <antiA> iar <neutA> nu există decît convenţional, teoretic <neutA> este tot o simultaneitate de <A> şi <antiA>, un S[(<A>/<antiA>)] unde <A> şi <antiA> au valori **pozitiv/negative** în permanenţă, convenţional spus. În neconvenţional <neutA> nu există dar ca orice paradox totul este un <neutA> ca o simultaneitate de <A> şi <antiA>. Adică să nu ne facem nici o iluzie că dacă raportul <A>/<antiA> =0,99 cele două sînt separate sau că una din ele nu există, atîta timp cît există un raport există simultaneitatea lor. <neutA> nu există dar aparţine oricărei valori ale raportului <A>/<antiA>, adică filozofic convenţional şi neconvenţional <neutA> nu există dar face parte din orice raport <A>/<antiA> al oricărei **entităţi/univers** inclusiv formule matematice, fizice, chimice, etc. ca şi în neutrosofie simultaneitatea lui <A> şi <antiA>. Orice fenomen convenţie are o reprezentare matematică, fizică, chimică, etc. adică o filozofie matematică, chimică, etc. ca şi o filozofie generală **entitate/univers** ca dovadă că în principiu pe calculator se poate studia orice fenomen sau transformare, mai bine sau mai puţin bine în raport de capacitatea convenţiilor noastre. Aceste reprezentări sînt funcţii de <A> şi <antiA> ,

necunoscutele lor sînt şi ele simultaneităţi de <A> şi <antiA> (ca orice **entitate/univers**). <A> şi <antiA> au acelaşi domeniu de definiţie, deoarece A ∈(0*,∞*) iar 0*∞*=1 dar şi <antiA>∈(0*,∞*), ţinînd cont că în afara lui <A> nu există <antiA> în acest caz rezultă acelaşi domeniu de definiţie iar 0*∞*=1. A crede că există un <antiA> în afara domeniului de definiţie al lui <A>, este ca şi cînd am spune că poate exista lumină fără întuneric sau **entităţi/univers** fără materie sau fără energie sau pozitivul fără negativ, sau o singură latură a oricărei contrarii, etc. în acest caz <neutA> este un element de simetrie în raportul dintre <A> şi <antiA> cum este 1 pentru produsul limtelor lor ceea ce putem spune că 1 este simetricul lui <A> şi <antiA> respectiv <neutA>=1. Doar 1 este neutru şi faţă de <A> şi faţă de <antiA> în raportul dintre ele adică <A> / <antiA> =1=<neutA>. Depinde de noi unde situăm această valoare a lui 1 pe axa dintre ele. Nu putem spune că valarea raportului este 0 sau poate fi zero niciodată deoarece valoarea fiecăreia este diferită de 0 ca să existe, chiar dacă şi 0 poate fi un neutru pentru **pozitiv/negativ** de exemplu dar nu ca produs ci ca adunere ceea ce noi nu comentăm momentan. Este evident că pentru orice valoare c ∈ (0*, ∞*) produsul 0*c =a<1. Încă un argument că limita intervalului adică ∞* verifică relaţia 0* ∞*=1. Pentru a demonstra că a <1 este suficient să luăm un 0*<∞n*<∞* pentru care relaţia nostră devine 0* ∞n*=a, dar ∞n*=∞*-k, unde 0*<k<∞* ceea ce duce la 0*(∞*-k) =a de unde rezultă 1- k0*=a ceea ce evident ne confirmă ipoteza deoareace şi 0* şi k sînt numere diferite de 0, dacă ar fi 0 a=0 adică ∞n*=∞*. În raport de acest element de echilibru fiecare valoare are un simetric în intervalele respective, nu numai atît toate elementele unei **entităţi/univers** respectă această regulă a simetriei limitelor sale. În mod convenţional putem alege alte valori pentru simetrie dar toate sînt doar cuantificări ale lui 1 şi al simetricelor acestuia. În matematică acest <neutA> există ca şi în alte ştiinţe sau neştiinţe dar nu există ca realitate neconvenţională.

Noi şi limitele noastre convenţionale

Poate unii o să-mi spună că viaţa unui om pleacă de la 0 şi se termină ca exemplu la 50 de ani şi că produsul limitelor sale este ori 0 ori nedeterminat ori 50, în nici un caz 1. Cu părere de rău le spun că pe de o parte niciodată omului nu-i putem determina cu precizie de 100% anul naşterii sau al morţii (nu există sistem de măsurare perfect) iar pe de altă parte condiţia de bază este ca cele două valori să fie simetrice şi să acceptăm o anumită eroare convenţională.(eroare care ne redă relativul convenţiei) Simetricul lui 50 este 1/50, adică 0,02.Eroarea find de (0-0,02)/50 =0,0004 faţă de 0. În plus ca realitate naşterea ca şi mortea nu există este o transformare continuă. Valorile sînt realative ca orice valoare convenţională. Din cauza acestor motive putem convenţional alege oricînd un 0* în raport de ∞* (50 de ani) astfel ca relaţia să fie valabilă în raport de eroarea pe care o dorim sau o acceptăm. În condiţiile noastre relative 0* (-1,0) sau 0*∈(0,1) iar 50=∞*∈(49,50) sau (50,51). Trebuie însă luat în calcul că vorbim de valori convenţionale

mici sau mari dar nu de valori convenţionale foarte mici sau foate mari care se pot obţine prin multiplicarea domeniului(0*,∞*) cu orice $\lambda(1)$. În cazul numerelor foarte mici sau foarte mari echivalenţa se menţine dar eroarea se micşorează. În cazul numerelor mici sau mari vorbim de numere dar la numere foarte mici sau foarte mari vorbim doar de simboluri ale numerelor. Orice **entitate/univers** nu poate să-şi cunoască simetria deorece nu-şi atinge limitele şi ca atare nu poate face produsul lor, valabil şi pentru Universul în Sine. Ţinînd cont că orice convenţie, **entitate/univers** este definită de domeniu de definiţie, limite, elemente de echilibru şi de comparaţie fiecare din aceste elemente are propria-i determinare şi ca atare propriile limite la care produsul lor simetric este 1. Limitele oricărui parametru sînt definite de 0*∈ (0, 1) şi ∞*∈(1, ©) sau mai exact intervalului ∞*∈(∞*-1, ∞*) sau (∞*,∞*+1), adică respectă regula neutrosofică a domnului Smarandache respectiv ∞*∈ (∞*-ε,∞*+ε) iar 0*∈ (0, 1), 0 şi 1 echivalentele lui 0*+ ε şi 0*- ε. Trebuie supus unei analize această relaţie deorece folosim un ε dar în realitate relaţia este $\infty^* \in (\infty^*-\varepsilon_1,\infty^*+\varepsilon_2)$ şi doar în cazuri particulare $\varepsilon_1= \varepsilon_2$. În realitate niciodată nu este valabilă relaţia $\varepsilon_1= \varepsilon_2$ pentru că atunci ar putea fi determinat orice număr în mod perfect şi nu relativ ştiind că este media domeniului său.

Energie neconvenţională

Singura energie nelimitată este gravitaţia de fapt nu gravitaţia ci o forţă de atracţie care se transformă convenţional în gravitaţie. Dovada celor spuse de mine ste însăşi acea supă descoperită în Elveţia unde sînt convins că deşi nu mai putem separa convenţional energia de materie este şi energie şi materie iar materia este sub atracţia unor energii necunoscute încă. Această atracţie este echivalentul acumulării universale în timp şi spaţiu şi vinovatul existenţei oricărei transformări în Universul în Sine. Trebuie să ţinem cont şi de contrariul ei respectiv respingerea sau echivalentul descompunerii al împingerii materiei în afara ei echivalent al convenţionalei pierderi sau scăderi din matematică. În termeni astronomici contracţia universului şi expansiunea lui. Orice **entitate/univers** este efect al acestei acumulări şi energiei ei neconvenţionale sau în termeni convenţionali simultaneitate **materie/gravitaţie**. Nimic nu s-a format în univers fără gravitaţie chiar şi energiile convenţionale respectiv electrică, magnetică, atomică, etc. dacă ne gîndim că mai întîi trebuiau să se acumuleze particulele neconvenţionale la care nu se mai poate vorbi de energiile noastre convenţionale şi nu doar atît nu putem vorbi de energie atomică dacă atomii nu există ca şi de un cîmp magnetic dacă aceşti atomi nu mai există ca în „supa" domnilor din Elveţia. **Entităţile/univers** neconvenţionale gravitaeză în Universul în Sine în formă convenţională şi neconvenţională în mod liber, acumularea lor este în timp şi spaţiu nelimitat iar după o acumulare suficientă această simulatneitate produce materii şi energii convenţionale. În final aceste **entităţi/univers** de **materie/energie** (convenţionale) prin acumulări succesive (convenţionale sau neconvenţionale) sau

diviziuni ajung din nou **entităţi/univers** neconvenţionale în stadiu liber nelimitat de mici sau de mari. Trebuie să ne punem întrebări neconvenţionale şi să ne depăşim propriile limite să nu credem că energiile sînt finite, să nu credem că ceeea ce cunoaştem este Realitatea în Sine să nu credem că Big-Bangul este ultima frontieră, limita, cînd de fapt pînă acum nu am găsit limită nici măcar în interiorul atomului. Orice formă de organizare nu s-a format din inexistenţă, nici măcar din vid, ci pe o acumulare neconvenţională **materie/energie** care este în acelaşi timp **materie/energie** convenţională şi neconvenţională. O **materie/gravitaţie** dincolo de capacitatea noastră de convenţionalizare. Crede cineva că planetele sau Big-bangul sau Găurile Negre sînt posibile fără garvitaţie? se înşeală. Crede cineva că ar fi apărut viaţă sau forme de organizare fără gravitaţie (indiferent cît de mare sau de mică) fără gravitaţie? se înşeală. Crede cineva că ar fi existat existenţă fără acumulare? se înşeală. Nimic nu se putea forma în lipsa unor acumulări succesive datorită unei atracţii (gravitaţii) la fel cum totul dispare, se transformă datorită acestei energii inepuizabile, nelimitate (singura energie real neconvenţională). Nu ne referim la gravitaţia unei planete sau alta care este o gravitaţie convenţională ne referim la o gravitaţie neconvenţioanlă care îşi permite să atragă elemente (secvenţe) neconvenţionale "0" în **materie/energie** neconvenţională şi convenţională, acolo unde materia şi energia (gravitaţia) se confundă pînă la dispariţia posibilităţii de convenţionalizare. Ideea de a face structuri modulare nu este o noutate dar idea de a face structure modulare din elemente neconvenţionale este categoric nouă dar şi imposibilă pînă la proba contrarie. (depinde pînă unde convenţionalizăm noi neconvenţionalul) Teoretic putem spune că este posibil în cazul nostru să modulăm atomii şi moleculele şi nu oamenii sau şoselele, dar nu eu sînt cel care poate face sau nu acest lucru fiecare ştiinţă are această sarcină în raport de direcţia în care merge, poate nu merge dar idea de modulare neconvenţională (poate acum doar SF) va aduce mai devreme sau mai tîrziu soluţii şi modele noi neconvenţionale. Dacă nu în construcţii poate în transportarea în spaţiu şi timp a noastră sau pe alte planete. Poate şi în matematică redefinim modulul în raport de elementele neconvenţionale sau nedeterminate. Acumularea şi divizarea sînt singurele operaţii neconvenţionale (nelimitate, unice, etc.) respectiv adunarea şi scăderea în convenţional. Demonstarţia este banală dacă ţinem cont că un calculator face şi desface orice fenomen, funcţie, sistem, etc. doar prin adunare şi scădere şi doar cu 0 şi 1. Savanţii ca şi artiştii sau orice geniu au căutat cifra perfectă, această cifră este 1 pentru convenţional şi 0 pentru neconvenţional. Dacă vom ajunge la limita neconvenţională cînd vom putea aduna şi scădea doar cifre de 0 şi să obţinem aceleaşi rezultate convenţionale, atunci vom fi noi Dumnezeu şi nu vom avea limite. Ar rămîne totuşi o singură diferenţă între conenţional şi neconvenţional din acest punct de vedere, spaţiul şi timpul acestor acumulări sau divizări. Convenţionalul le face în **spţiu/timp** limitat în timp ce neconenţionalul în **spaţiu/timp** nelimitat.

Concluzii

Trebuie să ţinem cont că 0 şi © sînt valori constante, nelimitate indiferent cît de mari sau de mici iar produsul lor nu poate fi decît o cifră constantă intermediară lor, regulă de altfel respectată şi în convenţional. Dacă însă în convenţional produsul limitelor poate lua orice valoare între limitele respective în neconvenţional adică nelimiat nu poate lua orice valoare ci doar una singură general valabilă componenta tuturor celorlalte valori. Nu putem concepe că 0 şi © sînt unice dar produsul lor dau valori multiple, absurd. Aceasă cifră a produsului nu poate să întrunească toate aceste condiţii decît dacă cifra este 1.Un 1 care poate reprezenta şi Universul în Sine dar şi orice **entitate/univers** prin multiplii şi submultipli lui. Pentru a studia diverse cazuri trebuie să stabilim elementele lui neutre, domeniile sale de definiţie, limitele ca şi unităţile sale de comparaţie. Orice **entitate/univers** are aceste elemente şi orice parametru al ei de asemenea are aceste elemente. Matematicienii trebuie să găsească funcţii pentru diverse **entităţi/univers** să le adapteze la realitate să le asocieze un relativ apoi pe tot parcursul cunoaşterii să completeze şi să corecteze transformarea funcţiei pînă la perfecţiunea la care nu vom ajunge niciodată dar ghidează convenţiile realităţii noastre relative. (funcţia realativităţii f (λ) este permanentă chiar şi la valorile concrete şi constante ale **entităţii/univers**). Orice funcţie în cazul general oprice **entitate/univers** convenţională placă de la elementele caracteristice, de aceea şi funcţiei noastre trebuie să îi atribuim aceste elemente ca ea să devină o convenţie (chiar dacă relativă) cu care să putem opera. La fel la orice **entiateu/univers** (om, maşină, şosea, pom, energie, materie, etc.).